

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinților trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

Eu sunt Cel ce am trecut prin ușile închise și am zis pace celor ce nu aveau pace. Le-am zis: «*Pace vouă!*», ca să aibă pace cei ce nu aveau.

Eu sunt Cel ce vin la tine, Israele, că am putere să vin, așa cum am avut atunci când am trecut prin ușile închise. Vin la tine ca să ai și tu putere, că dacă nu-ți dau nu ai. Vin și îți dau Eu, ca să ai și ca să poți și ca să nu cazi sub neputințele tale. Eu sunt Cel ce deschid cerurile Mele ca să vin la tine și să-ți spun: pace ție! Mă fac cuvânt spre tine, Israele de azi, că fără hrană nu poți trăi, tată. Și de ce să mori din pricina lipsei de hrană când Eu sunt râu de cuvânt veșnic, fără început și fără sfârșit, râu veșnic, care curge? Râul curge din munte în vale, de sus în jos curge. Eu sunt râul, Eu sunt izvorul râului și nimeni nu-Mi dă curs decât Eu. Eu sunt tot ce fac Eu. Amin.

Vin izvor la tine, poporul Meu, ca să fac din tine râu, și râuri din râu, ca să se învețe omul să bea din râul vieții, să-l iau cu ușorul pe om, că omul cu anevoie crede în Mine, în cuvântul Meu cel veșnic nou, căci Eu nu sunt altceva decât cuvânt și faptă de cuvânt; mai întâi cuvânt, și apoi faptă de cuvânt.

O, Israele, o văd pe Verginica la porți și Mi-e milă de ea, și Mi-e milă de tine, tată, și intru, că am putere și îți dau și ție putere, că greu e de cel fără putere, și acela se prăbușește de lipsa puterii. Să știi, măi Israele, că cel ce se prăbușește, de lipsa puterii se prăbușește. O, de unde vine această prăbușire, această lipsă de putere în om? O, tu trebuie să vorbești cu Mine ca să ai Dumnezeu, poporul Meu. Cel ce nu vorbește cu Dumnezeu, nu are Dumnezeu, nu are Stăpân cu Care să vorbească și să-l călăuzească. Vin să vorbesc cu tine, poporul Meu, că am putere să vin și să vorbesc, dar prea puțină credință este pe pământ în această venire a Mea la tine. Că te-am hrănit patruzeci de ani cu cuvânt, ca să te am mare, copil mare, copil credincios, și încă ce frumos am vorbit cu tine ca să Mă primești să vin, ca să te ajut să Mă crezi că Eu sunt Cel ce veneam și Cel ce vin și azi și încă vin! Vin, până vor fi văzute cerul cel nou și pământul cel nou, făgăduite de Mine, căci Eu făgăduințele nu le desființez nici măcar pentru necredința omului în făgăduințele Mele. Iată, Israele de azi, nimic nu desființez din făgăduințele Mele, nici chiar pentru necredința poporului Meu din zilele acestea care a fost cu Mine prin Verginica și care zice că a crezut, dar nu mai este. O, dacă a crezut, unde este? Iată, este cu cei necredincioși cel ce a crezut și nu mai crede și nu mai este cu lucrarea Mea, care nu se sfârșește niciodată precum Eu nu Mă sfârșesc. Cel ce s-a despărțit de cuvântul Meu, acela săvârșește adulter, că scris este: «*Cel ce se desparte de cel cu care se leagă și pleacă cu altcineva, acela săvârșește adulter*».

O, poporul Meu care ești! Cel ce a fost, și a plecat din lucrarea Mea, acela este desfrânat, a plecat spre desfrânare, spre voie liberă, și, de teamă că i se vor judeca păcatele, se ascunde sub necredință și zice că Eu nu sunt această lucrare de cuvânt. Și iată ce spun azi: astăzi, dacă auziți glasul Meu, nu vă împietriți inimile ca și cei ce s-au răzvrătit împotriva lui Moise. Și iarăși mai spun: Eu sunt această lucrare de cuvânt; Eu, Cuvântul Tatălui. Eu sunt, iar acest cuvânt pe care Eu îl mărturisesc pentru cei ce nu cred, cuvântul acesta își va avea dreptatea sa. Amin.

O, Eu trebuie să vin să-ți dau putere, Israele mic și plâpând, că omul care s-a făcut necredincios în tine și a plecat din Mine și din tine, acela suflă prigoană spre tine, fiule mic și cu piciorușe moi. Acela e mai rău ca Iuda, tată, că Iuda nu M-a prigonit pe Mine și nici pe ucenicii Mei cei puțini pe care-i mai aveam în vremea patimilor Mele. Dar aceștia de azi nu M-au vândut, că n-au ce mai vinde, dar M-au hulit și Mă hulesc și Mă fac mincinos și zic că nu sunt Eu, și zic că e omul și nu Eu; și cine zice așa, acela a și fost judecat de Scriptură și de toți proorocii ei, căci

Eu în om am locuit și am avut tron și cale spre oameni, și M-am făcut cuvânt proorocesc din om. O, dacă în cuvântul Meu cel fără prooroc nu crezi, căci Eu sunt mai mare decât prooroc, atunci crezi în prooroci? O, cine ești tu, cel ce te faci dumnezeu peste tine și peste alții pe care-i tragi de la Mine ca să fie cu tine? O, cine ești tu, cel ce-Mi tulburi planurile Mele și le faci deșarte peste tine și peste alții? Ești tu, oare, cel ce te-am pus să-Mi măsoari Mie pașii și calea de la cer la pământ? Ai fost tu de față când M-am născut din Tatăl Cel fără de ani cuvânt, și apoi trup, și acum duh? Cine ești tu, cel ce te încumești să Mă măsoari cu omul pe Mine, Cel ce am fost o clipă mai prejos decât îngerii ca să pot muri pentru tine și ca să Mă răscumperi de Dumnezeu al tău? Omul M-a vândut pe plăceri, și Eu M-am lăsat răscumpărat de om, și omul nu Mă vrea. Cine ești tu, cel ce pui pronia sub obroc prin neînțelepciunea cuvintelor tale? Erai tu când am întemeiat pământul și am întins peste el măsura Mea și am hotărât hotar apelor în care să se zdrobească semeția valurilor mării? Poți tu să poruncești soarelui să răsară și să apună? Știi tu cămărilor stihilor pe care le țin sub hotar pentru zile de certare? Poți tu să încheși apele mării? Cunoști tu toate aceste legi cerești ca să faci pe pământ cele scrise în ele? Poți tu să dai hrană puilor de lei, care cer de la Mine mâncare? Au toate acestea un Tată? O, cel ce judecă pe Dumnezeu, va răspunde, oare, la acestea? Cel ce cutează să clevetească planurile Mele fără să aibă înțelepciune va putea să se măsoare cu Mine? Eu sunt Cel ce am vorbit din nor și am născut Cuvânt din cuvânt și L-am numit Fiul Meu, și Tatăl în Fiul este, și Unul este Dumnezeu, dar ca azi n-am grăit niciodată pe pământ peste oameni, și ca azi n-am găsit în veacuri atâta necredință. Nici Iuda n-a avut necredință, dar azi, hula împotriva coborârii Mele în cuvânt aduce cutremur în cer și pe pământ, că mulți dumnezei se ivesc chiar din poporul care a fost hrănit de la sânul cuvântului Meu care curge azi întru arătarea slavei cuvântului Meu, care este numele Meu.

Verginico, trâmbița Mea pe pământ și în cer! Cine, tată, mai crede că toți cei vii sunt vii pe pământ și în cer? Cine, tată, mai crede în Scripturi? Cine, tată, cine, când atâția dumnezei se ridică peste Dumnezeu, iar Dumnezeu, Unul este. O, fiică veșnic vie, plânsul tău plânge în Mine, că tu ai oblojit o mulțime de creștini și i-ai îmbucăturit cu cuvântul Meu, și ei au luat putere și au plecat cu ea la desfrânare, tată, și s-au făcut hulitori. Dar Eu Mă voi face hotarnic, și voi răscumpăra statura ta întru Mine, că tu ai fost a Mea pe pământ, și mulți din cei care au mâncat la masa Mea cu tine s-au sculat cu război împotriva ta și a Mea și au depășit pe Iuda, că Iuda n-a hulit, dar aceștia de azi, care au plecat din staulul acestei lucrări care nu se sfârșește, au hulit pe Duhul Sfânt, și ei zic că te hulesc pe tine și pe urmașii tăi cei credincioși ție și Mie.

– O, Doamne nemărginit în milă și în îndurare, eu Îți amintesc de cuvântul Evangheliei Tale de atunci, că așa ai spus atunci: «Cine păcătuiește împotriva Fiului Omului, i se va ierta». O, aceștia sunt fără de minte, Doamne, și păcătuiesc împotriva mea, cea născută din om pe pământ, și eu îi iert pe cei ce nu știu ce înseamnă Duhul Tău Cel Sfânt în om, căci Duhul nu este cu măsură dat. Dacă Tu vei ierta pe cei ce au păcătuit împotriva Ta ca Fiu al Omului, eu lucrez lucru la fel cu lucrul Tău, că scris este: «Orice ucenic va fi ca învățătorul său». Nu știe omul necredincios ce este Duhul Sfânt. Nu știu nici cei hrăniți de Tine care au plecat la desfrânare, care au pus carte de despărțenie între Tine și ei prin cuvântul lor de necredință și săvârșesc acum adulter înaintea Ta, Cel ce erai Stăpânul lor, cu Care ei erau legați prin legământ de cuvânt, că de aceea Tu îi întrebai: «Fiilor, credeți voi că Eu sunt Dumnezeu?», și ei ziceau: „Da, Doamne, credem“. O, ei s-au dus spre desfrânare și s-au făcut dumnezei și își acoperă despărțirea de Tine cu necredința lor în cuvântul Tău care vorbea cu ei.

O, iartă-mi bunătatea mea cea împotriva dreptății cuvântului Tău care-și cere dreptate. Dar eu pe toți cei ce mă hulesc pe mine și pe cei ce poartă înaintea lucrului început prin mine, îi iert, Doamne, și îi iartă și fiii noștri, la care venim ca să lucrăm până la capătul lucrului, Doamne.

– O, Verginico, cel ce nu vorbește cu Dumnezeu, nu are Dumnezeu, nu are Stăpân cu Care să vorbească și Care să-l călăuzească. Dar cine mai știe legile cerului pe pământ? Mi-e milă de

mila ta, Mi-e milă când te văd ce miloasă ești tu, cea hulită de cei pe care i-ai cuprins la pieptul tău în care Eu intram și cuvântam prin gurița ta, și unii ca aceștia pun lumea să te hulească, tată, de parcă ar avea vreun câștig bun. Ce să le fac la aceștia? O, Îmi vine să șterg din dreptul numelui lor darul credinței, ca să nu-l mai aibă vreodată și să-și încerce întoarcerea în sânul Meu, căci sânul acestei lucrări, este sânul Meu pe pământ cu oamenii, tată. La nimic nu vor mai fi buni cei ce s-au sculat să se lovească în Mine, că scris este: *«Cel ce se va izbi în Mine se va zdrobi pe sine, nu pe Mine»*, și cine este pentru zdrobit, se va zdrobi, că peste voința omului Eu nu trec. Pot aceștia să zică așa cum a zis Pavel: *«Am lucrat rău, din necredință»*? O, Pavel împlinea legile cerului, și era râvnitor pentru viață plăcută cerului, și i-am ieșit în cale să Mă cunoască adevărat Fiu al Tatălui, venit pe pământ cuvânt, căci cuvânt M-am arătat lui, cuvânt și lumină a cuvântului Meu.

O, Verginico tată, tu ești venită cu sfinții în serbare peste Israel; sfinții ierarhi Vasile, Grigorie și Ioan, care s-au coborât din cer la tine și M-au dat ție din potir ceresc, căci potirul e cer, tată, cer care-L ține pe Dumnezeu. Am intrat cu tine în Israel, cu serbare de arhieriei, și Ne facem cuvânt de învățătură peste fiii de azi, și Ne facem putere în fii, ca să nu se prăbușească, fiindcă cel ce se prăbușește, de lipsa puterii se prăbușește. O, de unde vine această prăbușire, această lipsă de putere în om?

Facem praznic de cuvânt și punem pe Israel la masa cuvântului, Verginico, și lucrăm hrană tare, dar cu mângâiere și cu nădejde, că vremea apasă și pândește, și oile care s-au făcut lupi își mănâncă puii, că e vreme de foamete pentru necredincioși, și lupul din fire este flămând. O, e de plâns cel ce se face din oaie, lup și își mănâncă puii ca să-i nască lupi și să-i învețe să sfâșie și să se sfâșie pe ei înșiși prin poftă lumești care duc pe om la vrăjmășie cu Dumnezeu așa cum zice Scriptura. Lucrăm, tată, că puterea cerească e putere, și Noi n-am mai lucrat de mult. Dar Ne-am uitat peste Israel și în jurul lui și în căile lui, și e de lucru, tată, și Eu văd ce mare este lucrul tău pe care vrei să-l lași din Mine peste Israel, doar, doar vom mai repara pe cele stricate din duh de necredință. Dar numele Meu și al tău va birui prin poporul Nostru de azi, că toți sfinții vin cu Mine și cu tine, ca să țină tare lucrarea cuvântului lui Dumnezeu.

– O, Domnul meu, Care nu-ți sfârșești cuvântul Tău în mine! O, nu citește cartea Ta cu mine, n-o citește cel răzvrătit, și dacă o citește face ca sectanții și ia din ea ce-i vine bine lucrării lui de răzvrățire. Dacă ar crede cel răzvrătit în lucrarea Ta cu mine pe când eram în trup cu Tine în mine, ar citi bine și ar împlini, și dacă ar împlini ar crede mereu și nu s-ar scula să hulească și să găsească vină celor mici, peste care eu mi-am lăsat lucrul Tău din mine așa cum l-a lăsat Ilie peste Elisei, că n-am avut pe alții din popor mai iubitori de cer, că toți iubeau pe cele de pe pământ, toți se dădeau după mersul omului de azi și ziceau că-I slujesc lui Dumnezeu, și găseau nod în papură ca să se smintească și să aibă de ce pleca de sub cortul Tău, Doamne. Cei ce n-au iubit viața Ta și cuvântul Tău, care curge ca râul, aceia s-au dus spre lume și s-au despărțit de izvor, și dacă au făcut așa și-au luat plată de necredincioși. Necredința îl umple pe creștin de ură, de clevetire, de mărire de sine, de pizmă între cei rămași cu Tine și de duh de minciună, Doamne, că scris este că dintre cei ce sunt ai Tăi se scoală necredincioșii și pleacă și cine pleacă, nu pleacă cu mâna goală, și pleacă cu cei ce au stat ca și ei, ca și cum n-ar fi fost de ai Tăi. Tu îi oblojeai și ziceai ca ei și îi mângâiai, dar dacă au plecat, iată, nu erau de-ai Tăi.

Creștinii care au fost în această lucrare și n-au stat ca în cer cu Tine, Doamne, aceia și-au pregătit blestem cu însăși inima lor semeată, și blestemul a picat și pe fiii lor, și nici fiii n-au avut parte de lumina acestei lucrări, că scris este: *«Ce mănâncă părinții, mănâncă și fiii, și li se strepezesc dinții mai rău decât părinților»*. De aceea spui Tu că e de plâns, că oile care s-au făcut lupi își mănâncă puii, că e vreme de foamete peste necredincioși, și dacă nu mănâncă din cuvântul Tău ca să fie vii, își mănâncă puii ca să-i nască lupi și să-i învețe să sfâșie mai rău ca părinții, și să se sfâșie pe ei înșiși mai rău ca părinții, căci poftă lumești și statul cu lumea și cu

duhul ei, îl duc pe om la vrăjmășie cu Dumnezeu, căci scris este în Scripturi că «tovărășia cu duhul lumii și cu cele lumești, duce pe om la vrăjmășie cu Dumnezeu».

O, Doamne, eu Te apăr pe Tine și pe mine ca să știe și lumea că avem dușmani care ne lovesc, și că dușmanul Tău nu poate fi bun nici pentru lume. O, ce durere! Dintre cei ce au fost cu Tine s-au sculat dușmani, și găsesc pricini de sminteală ca să tragă de lângă Tine pe cel credincios. Și unde să-l ducă? Unde, Doamne? Nu se va mai găsi pe nicăieri loc pentru aceștia, și greu este cuvântul Scripturii pentru unii ca aceștia. I-au despărțit de Tine poftele trupești și lumești, și acum își acoperă faptele rele cu necredința în lucrul cuvântului Tău, care vădește pe cele rele ale omului. Iată, eu văd că unii ca aceștia atrag mânia Ta peste tot pământul, că Tu Te-ai umplut de durere de la cei răzvrătiți, care Te-au părăsit și au luat calea lui Valaam.

O, omule creștin care ai trecut prin această lucrare și nu ți-a plăcut să stai creștin! Să știi că dacă bați un cui într-un lemn, și dai apoi să-l scoți ca să folosești lemnul, urma cuiului se vede și toți văd că acolo a fost bătut un cui. Să știi, fiule plecat în robie, să știi că numele tău pe care-l ștergi cu mâna ta din cartea acestei lucrări, lasă locul gol, și se vede că a fost scrisul șters, și toată lumea va ști de tine că te-ai făcut trădător de Stăpân, și nimeni nu te va ferici, și nu-ți vei găsi loc în nimeni și pe niciunde tu, cel ce te-ai jucat de-a statul cu Dumnezeu, căci cartea lui Dumnezeu va fi întreagă, și omul de pe pământ nimic nu va mai citi decât Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă orice știință va apune și orice limbă va tăcea și numai Domnul va mai avea cuvânt.

Iată, fiule mângâiat de Dumnezeu, iată ce ai făcut dacă ai venit și ai plecat și ai luat cu tine putere bună de la Dumnezeu și o folosești pentru cele rele ale tale! Eu văd ce ai făcut, dar tu nu vezi. Pentru tine hulește lumea pe Dumnezeu. Pentru tine mă face lumea desfrânată pe mine. Pentru tine se deschide gura lumii spre batjocură împotriva trudei lui Dumnezeu Care vorbește de patruzeci de ani peste pământ ca să aducă înviere omului. Te duci cu minciuni împotriva mea și a lui Dumnezeu și faci lumea să creadă și ațâți omul din lume la răutate și la hulă și la mărturie mincinoasă prin mărturia ta mincinoasă. O, eu am fost trâmbiță în mâna lui Dumnezeu și intra Domnul cuvânt în pieptul meu și cuvânta pe pământ, și lumea nu știa, că lucra Domnul ascuns. Mă ascundeam cu tine ca să te hrănesc cu cuvântul vieții, și veneai și mă căutai ca să-L iei pe Dumnezeu și să-L crești în inima ta și să nu te lași de calea vieții. Și ai mers, și ai mers până te-ai săturat de mers, și te-ai sculat acum și hulești împotriva Evangheliei lui Hristos, Care a zis: «Cine iubește pe mamă sau pe tată sau pe soț sau pe soție sau pe copil sau averea sau rangul mai mult decât pe Mine, acela nu poate să fie ucenicul Meu, acela nu poate câștiga împărăția Mea».

O, ai pus lumea să hulească pe Dumnezeu, și Evanghelia lui Dumnezeu, că dacă tu nu mai vrei cu viața lui Dumnezeu, nici pe cel de lângă tine nu-ți place să-l vezi cu Dumnezeu, și hulești și zici că lucrarea mea desparte familii și oprește înmulțirea oamenilor și faci lumea să hulească mai rău ca tine. Dar acum te întreb și pe tine și pe lumea care te-a luat pe tine de Dumnezeu, și întreb așa: apostolii cei de acum două mii de ani, au greșit dacă L-au urmat pe Dumnezeu și dacă n-au mai născut fii? Au oprit ei nașterea de fii dacă ei n-au mai născut fii? O, cine este hărăzit să fie apostol și ucenic al lui Hristos, acela nu mai este al său, ci al lui Hristos. Dar tu, creștine care ai avut chemare la ucenicie cu Hristos, te-ai uitat înapoi și ai pățit ca Sara lui Lot. Și dacă n-ai vrut să fii ucenic, că nu ți-a plăcut fără poftă trupești, și dacă ai stat lângă Dumnezeu născând fii, ce-ai folosit din fii, ce-ai folosit Dumnezeu din fiii tăi la care le-a dat nume din cer ca să-i nască din cer și să fie cu cerul apoi? Ce-ai folosit tu, cel ce n-ai voit să domnească Dumnezeu peste tine dacă ai zis și încă zici că nu este Dumnezeu acest cuvânt? Ce-ai folosit? Ba încă vei ajunge rău, că-ți vei plânge și soarta ta, și pe a fiilor tăi, căci cel ce înșeală pe Dumnezeu, acela ajunge rău. Tu vezi că cel ce înșeală pe om ajunge în temniță. Dar cel ce înșeală pe Dumnezeu, ce va face?

Să știi, fiule necredincios, că numai și numai ție îți faci rău, și nimănui altcuiva, căci precum fiii tăi ascultă de tine ca să lucreze ca tine, că tu i-ai născut și îi naști de câte ori vrei și cum vrei, tot așa și fiii lui Dumnezeu, ascultă de Dumnezeu ca să-i lucreze ca El pe fii și să-i nască mereu din cuvântul cerului pe pământ, că la început a fost facere, iar la sfârșit este naștere. Naște și omul fii, naște și Dumnezeu fii, dar Cel veșnic, veșnic va rămâne, și veșnicia este biruitoare prin cei născuți pentru ea. Iată, mereu a învățat Dumnezeu pe fiii din Israel să nu se oprească la sfat cu cei răzvrățiți, și cine nu ascultă, nu ascultă, și prin neascultare desface pământul de sub el și se lasă înghițit ca în vremea lui Core, și ca și fiii lui Core se dau deștepți cei ce se răzvrătesc, și făcând așa, cad în adânc și se fac pământ.

O, popor mititel, care te ții pe picioare cu Dumnezeu! Tu să ascuți, fiule plăpând, și să ieși din preajma celor răzvrățiți, ca să nu se întineze urechea ta, mintea ta, inima ta, credința ta și mântuirea ta, fiule iubit, că n-a fost niciodată să nu aibă Dumnezeu dușmani. Și fii bine atent, că dușmanul nu e cel din afară, ci numai cel din casă, cel ce știe casa, cel ce cunoaște bine casa și pe toate ale casei.

Aud pe câte unul că a fost prost că a crezut. Vai ție, care spui așa! Când ai fost prost? Atunci când te luptai să fii credincios și curat și bun și sfânt? Sau acum când nu te mai lupți și te lași în desfrânare cu toate simțurile tale și te faci sălaș păcatului și duhului lumii și înțelepciunii lumii, care pierde în curând cu toți fiii ei? O, Dumnezeu te va face cunoscut lumii, și lumea se va uita la tine ca la un trădător de Stăpân și nu vei mai găsi nici un stăpân de care să te rogi să-i porți numele ca să nu pieri fără de nume, că dacă lui Dumnezeu nu l-ai putut rămâne credincios, nici un stăpân nu se va bizui pe tine că vei putea fi bun și curat pentru el. Te legi de vorbe de sminteală ca să poți pleca din brațul cuvântului lui Dumnezeu, care este curat și mântuitor. Zici că fiii cuvântului lui Dumnezeu sunt răi, și te smintești întru Dumnezeu dând vina pe fiii cuvântului. Și dacă ei sunt răi, tu ești bun? Tu, cel ce judeci, ce câștigi? O, să știi că bârna aceasta pe care o pui în ochii fiilor cuvântului, o înfigi în lumina ochilor lui Dumnezeu, căci fiii cuvântului sunt fiii lui Dumnezeu, care duc greul pe pământ ca să fie Domnul pe pământ cu oamenii. O, Domnul te-a iubit, și tu iată ce ai făcut. Ți-ai descoperit nestatornicia ta, iar statura ta cea rea pică pe cinstea lui Dumnezeu, și Domnul Se scutură de necinste, că dacă te-ar răbda așa S-ar lăsa El mincinos în lucrarea Lui de înviere și de strigăt peste om ca să vină omul la mântuire și la sărbătoare de veac nou și la întâmpinarea cerului nou și a pământului nou, căci le-a venit timpul să se arate. Amin.

– O, Verginico, să nu uiți, tată, că Eu am fost hulit ca și tine, și se iscau mărturii mincinoase și Mă făcea lumea desfrânat și hulitor de cele sfinte și stricător de lege, așa cum și azi Mă numește și pe Mine și pe tine. Mă uit, tată, pe urma defăimărilor care s-au sculat dintre cei hrăniți de Mine prin tine. Mă uit la ei cum scoală pe omul din lume la zăbanie, la minciună, și te face desfrânată, și zice că nici iadul nu te primește pe tine cât ai stricat tu mintea oamenilor. Așa este, tată. Iadul se jelește când aude de tine, și nu te primește, că tu ești ca și Mine salvatoare pentru cei ce plâng în iad după scăpare, așa cum a plâns preotul din satul tău care te-a dat pe mâna chinuitorilor, și pe care l-am scos din iad la rugăciunea ta, Verginico.

O, ce să fac cu cei ce te hulesc și azi? Am dat pieire la mulți hulitori de ai tăi care te loveau și azi lovind în fiii cuvântului Meu, pe care tu i-ai născut ca să avem mergere înainte, tată. O, Verginico, lumea nu știe că și fetele tale pe care le-ai luat de la surioara ta ca să fie ale tale, nu știe lumea că le-ai crescut cu dragoste ca să fie ele pentru cer, și te-au hulit și ele, tată. Au rămas în casa ta și nu te iubesc fetele tale, căci proorocul în casa lui nu este prețuit, și este hulit și disprețuit și desființat. Ele spun la lume minciuni, și lumea spune la altă lume, că și ele s-au făcut lume. O, s-au făcut lume fetele tale și fiii lor și fiicele lor, și cum să nu hulească dacă nu le-a mai plăcut să fie creștini? În zadar hulesc, că dacă se uită cineva la ei și la cei huliți de ei, la copiii cuvântului Meu, se vede ura, tată, se vede viața, se vede adevărul, acoperit de minciuna celor ce s-au făcut necredincioși. Că am scos din lume și din rătăcire și din fapte rele pe fiii pe care i-am

hrănit atâția ani prin tine și prin fiii urmași ție, iar ei în loc să-Mi mulțumească fiindcă i-am iertat și i-am primit și i-am șters de murdărie și i-am hrănit ca să fie vii și curați, ei se găsesc să se întoarcă înapoi la rele, și să se facă faptele lor mai rele de șapte ori ca înainte.

Nu plânge, tată, că te hulește pe ici pe colea lumea din satul tău, că lumea are mai puțin păcat decât cei ce ți-au fost casa ta decât cei ce au cunoscut casa ta și s-au făcut dușmani de casă și de neam. De ce s-au făcut? Iată, spun Eu de ce s-au făcut. Au iubit desfrânarea, au iubit poftele și duhul lumii, au iubit mărirea de sine și neînțelepciunea, și dacă au făcut așa, se tem de judecata cuvântului care a curs din Mine prin tine în vremea lor cu Mine, și fac mincinos cuvântul lui Dumnezeu ca să nu le judece viața lor pe care o trăiesc ei acum. Se acoperă sub necredință, dar necredința e pătură murdară plină de petele faptelor rele ale omului, pătură care face păduchi, și de această învelitoare va fugi și cel mai aprig om. Eu nu judec nici pe cel necredincios, nici pe cel ce strică credința omului, nici pe cel ce se lasă ispitit de necredință. Dar spun așa: lucrarea Mea cu tine, Verginico, lucrarea Mea cu fiii cei urmași darului cel mare al cuvântului Meu, lucrarea Mea este adevăr. Cuvântul Meu vine din cer pe pământ, pe cărare întocmită de cer prin cuvântul Meu. Cuvântul Meu este cuvântul lui Dumnezeu, care judecă pe cei ce nu cred în cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

Hai, Verginico, să Mă aștern cuvânt și în cartea Mea, și tu iar vei veni cu Mine în cartea ta, că ai de lucrat peste niște inimi cu care nu s-a vorbit prin cuvânt până acum. Vom sta la masă de cuvânt, vom sta cu inimi noi, cu suflete calde, cu inimi pline de aripi și de iubire și de bucurie cu Dumnezeu, și vom lucra peste ele, Verginico, lucru nou. Amin.

Cuvântul Meu din vremea aceasta se aude din Mine, se aude din cer și se scrie în cartea sa din vremea aceasta, căci fiecare vreme își are cuvântul ei din Mine și cartea ei, iar cartea cuvântului Meu Eu sunt. Dacă Eu grăiesc, Eu sunt. Cine nu crede că Eu sunt Cel ce grăiesc cuvântul Meu, acela nu are Dumnezeu, acela nu cunoaște tainele Scripturii, căci Scriptura este cuvântul Meu care proorocește despre vremile cuvântului Meu, de la început și până la sfârșitul lucrului mântuirii omului. Amin.

Vin la tine, Israele, cu praznic arhieresc, tată. Arhieriei Vasile, Grigorie și Ioan sunt în venirea Mea la tine, poporul Meu cel binecuvântat. E zi de sobor arhieresc, sobor sfânt, sobor cu binecuvântare de arhieriei peste Israel. Acești trei arhieriei au binecuvântat din cer pe pământ începutul lucrării cuvântului Meu în anul 1955 când M-am coborât cuvânt în Verginica.

Să știi, măi Israele, măcar tu să știi bine și să crezi bine că sfinții care M-au purtat pe pământ în sfințenia vieții lor, umblă pe pământ, vin pe pământ la oameni, vin din cer și își iau trupul pe pământ și fac planul Meu și iar intră în cele cerești; vin, și se suie; se suie, și vin la rugăciunea omului și la împlinirea planurilor Mele cu sfinții, căci sfinții sunt servii Mei pe pământ și în cer, în cer și pe pământ, și omul nu știe. Nu știe omul tainele ortodoxiei, căci așa se cheamă lucrarea Mea, ortodoxie se cheamă, dreptate prin credință se cheamă. Credința cea bună a omului, aceea e ortodoxie; ortodoxie așa cum a avut Avraam, despre care Scriptura spune că i s-a socotit dreptate credința. Credință dreaptă, credință neprihănită, aceasta înseamnă ortodoxie. Cine nu știe să creadă în tainele cele de nepătruns ale lui Dumnezeu, acela nu poate să fie ortodox ca Avraam cel credincios și drept în credință, și ai cărui fii sunt stele ale cerului, credincioși ai cerului ca Avraam. Credincioșii sunt fiii lui Avraam. Sfinții sunt fiii lui Avraam, cei făgăduiți lui Avraam când i s-a spus: *«Seminția ta va fi ca stelele cerului»*, ca sfinții cerului pe pământ, ca tine vor fi fiii cei ție făgăduiți. Cei credincioși tainelor lui Dumnezeu sunt neamul lui Avraam, sunt Israelul lui Dumnezeu cel din făgăduință. Amin. Credința dreaptă a sfinților se scrie pe pământ și mărturisește. Ortodoxia s-a scris și se scrie pe pământ, căci credința cea dreaptă se face faptă și neprihănire în om, așa cum s-a făcut prin arhieriei Mei, Vasile, Grigorie și Ioan, căci la credința

lor veneau sfinții și mucenicii din cer pe pământ, și le făceau dreptate la credința lor, la cererea lor cea din credință făcută lui Dumnezeu.

Vin sfinții cerului pe pământ ca să facă dreptate celor ce strigă îndelung la Dumnezeu. Așa au venit cei trei arhieri la Verginica și i-au dat Trupul și Sângele Meu după postul ei cel de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, căci la porunca Mea ea a putut împlini pregătirea ca să fac din ea vas al Meu, vas al cuvântului Meu, sfeșnic de aur, candelabru cu șapte candelă, ochii Domnului, care cutreieră tot pământul, după cum scrie în prooroci despre lucrarea cuvântului Meu în Verginica, cuvântul Domnului către Israel, cuvântul care nu lucrează prin tăria sau prin virtutea omului, ci prin Duhul Meu. Măinile Mele au pus temelia acestei lucrări și tot mâinile Mele o vor isprăvi, ca să știe tot omul că Eu sunt Domnul Dumnezeuul acestui popor la care Tatăl M-a trimis, și cine defaimă începutul lucrării Mele și vasul Meu în care am avut lucrarea Mea, acela în curând va vedea piatra cea din urmă în mâna Mea.

Israele, fiule mititel, fiule din urmă, tu ești piatră de temelie nouă, tată, căci cele vechi trec cu trosnet. Uită-te bine ca să vezi cum trec, și ca să înțelegi cum trec cele vechi. Care sunt cele vechi și care sunt cele noi? Omul cel plin de păcatele și faptele lui cele desfrânate sunt cele vechi, iar omul cel curățit și albit de legea sfințeniei și de faptele ei cele veșnice sunt cele noi, sunt temelie nouă, sunt piatra cea din urmă pe care ziditorii care zidesc la veacul acesta n-o iau în seamă, căci ce legătură pot avea cele vechi cu cele noi? Așa și tu, Israele mic, piatra Mea de temelie nouă, să nu ai nici o legătură cu cele vechi, tată, și să fii om nou, cer nou să fii, pământ nou să fii, veac nou să fii, biserică vie să fii, și să fugi din Sodoma, să fugi de tot ce înseamnă Sodomă, că lumea și drumurile ei sunt Sodomă, tată. Pe tine te-am scos ca pe Lot, dar mulți soți de-ai tăi s-au uitat înapoi și s-au făcut de piatră cu tine și cu Mine, și Eu te-am născut pe tine pe cale, și te am, și am intrat cu tine în serbare de veac nou, iar cei ce s-au răzvrătit au pățit ca fiii lui Core și au fost înghițiți de cetatea Sodomei, de focul poftelor lumii, că n-au citit în Scriptura care spune că lumea și poftele ei pier.

Mulți din cei ce au fost și au plecat în necredință zic că au fost proști că au crezut. O, dacă i-aș fi făcut Eu proști M-ar fi trimis anatemei, că scris este: *«Cine face pe fratele său prost, acela să fie anatema»*. O, nici acum nu le zic proști celor ce au plecat de lângă înțelepciunea Mea și își zic că au fost proști când au fost deștepți. Nici acum când ei s-au lăsat singuri să fie proști și fără înțelepciune, nici acum nu le zic proști, dar zic altceva: mai fericit a fost Baraba care a fost eliberat în schimbul răstignirii Mele, că acela, din lume fiind și văzându-se eliberat pentru Unul Căruia I Se cerea răstignirea, scăpat fiind din temniță s-a purtat pe urma Mea până sus pe Golgota și a rămas de veghe lângă mormântul Meu, lângă mormântul Celui Care a murit în locul lui. A rămas pe Golgota și s-a ascuns apoi în tufiș, că aflase din zvonuri că Eu voi învia, și pleoapele lui nu s-au mai închis, până ce nu M-a văzut că am ieșit din mormânt. El a fost singurul om care M-a văzut când am ieșit din mormânt, după ce îngerul a dat piatra la o parte. O, tâlharul Baraba a stat de veghe în preajma mormântului Meu cel sigilat de mai-marii iudeilor, dar cine putea să pună pronia sub sigiliu? Nimeni nu credea că Eu, Cel răstignit, sunt Dumnezeu; nimeni nu știa îndeajuns decât după ce am înviat. Eu M-am lăsat răstignit, M-am lăsat spre moarte ca să înviez, și prin înviere să Mă știe omul că sunt Dumnezeu. Am profețit înainte de răstignire că Mă voi ridica din mormânt a treia zi, și când s-a luminat pentru ziua a treia M-am sculat și am cutremurat pământul și cerul, și îngerul a venit de sus și a dat piatra deoparte și a stat pe ea și l-au văzut străjerii care s-au trezit din pricina cutremurului; l-au văzut stând deasupra pietrei care sigila mormântul și s-au îngălbenit de frică și s-au făcut ca morții, și venind mironosițele au găsit piatra rostogolită și li s-a vestit de către înger că am înviat și că voi merge la ucenicii Mei. Maria a stat lângă mormânt ca să afle unde am fost pus, ca să afle unde sunt, și Eu M-am arătat ei și i-am zis: *«Pe cine cauți?»*, și uitându-se M-a cunoscut după glasul Meu. Ea a fost prima între ucenicii Mei care M-a văzut după înviere, dar Baraba tâlharul a fost de față treaz, că de la răstignirea Mea și până la învierea Mea, el nu s-a dezlipit din preajma

mormântului, și în vremea cutremurului a văzut îngerul venind de sus, care, rostogolind piatra cea așa de mare și stând pe ea, a vestit învierea Mea mironosițelor.

O, mai fericit a fost Baraba tâlharul, care a crezut că Eu sunt Dumnezeu Care voi învia și Care l-am scăpat de la moarte prin moartea Mea și prin învierea Mea, căci din lume fiind, a crezut și s-a pocăit de toate faptele lui rele auzind de faptele Mele. El n-a mai judecat faptele și lucrările Mele ca fiind rele așa cum au făcut cu Mine cei din casa Tatălui Meu. El s-a uitat la faptele lui rele atunci când M-a văzut pe Mine dat la moarte de iudei în schimbul eliberării lui, căci lumea striga să Mă răstignească și să-l elibereze pe Baraba. Lumea era sfătuită de preoți să ceară eliberarea lui Baraba cel vestit în rele, iar când Pilat a întrebat lumea: «*Dar cu Hristos ce să faci?*», lumea a răspuns să Mă răstignească după cum luase învățătură de la preoți.

O, iată de unde pleacă răutatea și azi împotriva lucrării Mele de cuvânt. Baraba a fugit din lume și s-a purtat după Mine, Cel condamnat la răstignire, și M-a văzut Baraba în vremea învierii Mele, și a văzut și pe mironosițe, și M-a văzut când am venit spre Maria Magdalena, care plângea așteptându-Mă lângă mormânt. Mai fericit, de o mie de ori mai fericit a fost acest om din lume decât cei ce ziceau că sunt ai lui Dumnezeu și că Mă răstignesc pe Mine din râvna lor de Dumnezeu pentru salvarea neamului lor după cum a zis Caiafa: «*Mai bine să piară Acesta decât să piară tot neamul nostru*». O, Eu nu le zic proști la cei ce au plecat de lângă înțelepciunea Mea zicând că au fost proști că au crezut, dar le zic: mai fericit va fi un tâlhar care va avea parte să vadă lumina Mea și veacul Meu cel cu slavă văzută; mai fericit decât cel ce a fost cu această mare taină de cuvânt din cer și n-a stat lângă raza ei până la învierea cea mare. O, în loc să se fi pregătit și să fi vegheat în hăinuță albă și cu candela aprinsă venirea Mea, ei s-au făcut neînțelepți ca fecioarele cele nebune care și-au zis că Domnul întârzie.

O, Israele, tu să zici mereu că vine Domnul și să aștepți mereu slava cea văzută, ca să nu fii luat pe neștire, că fericit este cel ce așteaptă îmbrăcat și veghind așa cum a stat Baraba în veghe până la învierea Mea. Tu mereu să zici că vine Domnul, și mereu să zici: „*Vino, Doamne!*“, după cum este scris: «*Duhul și mireasa zic: „Vino!“, și cel ce aude, să zică și el: „Vino!“*», să zică după tine: „*Vino, Doamne, vino!*“.

Israele fiule, să zici mereu că vine Domnul, ca să se împlinească venirea Mea cea cu slavă, și să stai mereu în hăinuță sfântă, în hăinuță albă și să zici: „*Vino, Doamne!*“.

O, greu e de cel fără putere, greu e de cel fără credință, greu e de cel ce se smintește întru Mine și întru lucrul Meu cel tainic și adevărat. Cel ce se prăbușește, de lipsă de putere se prăbușește. De unde vine această lipsă de putere în om? De unde vine această prăbușire? O, Israele, ți-am spus ție, tată, să te ferești de duhul nepăsării și ți-am spus că lenea e păcat de moarte, păcat care îl prăbușește pe om. Așa este și cu cele duhovnicești. Duhul nepăsării îngâmfa omul, îngroașă simțul omului, și omul nu mai simte și cade în nepăsare și aiurează. Nu te lua după cel ce aiurează, nu te lua după cel ce se smintește întru Mine și întru fiii cuvântului Meu. Fugi, tată, de tot ce înseamnă sminteală pentru credința ta. De cel ce se smintește, să fugi, fiule din Israel. De cel ce clevește, de cel ce pune bârnă în ochii fiilor cuvântului Meu ca să se uite la bârnă apoi, de aceia să fugi, că nu-ți sunt buni ție. De cei ce râd de tine și de Mine, fugi, tată. Celor ce-ți vorbesc în bătaie de joc, să nu le răspunzi nici un cuvânt, așa cum n-am răspuns Eu lui Pilat când Îmi aducea în față învinuirile celor ce mărturiseau strâmb despre Mine. Și dacă poți, să fugi de tot de cei ce-și bat joc cu vorbe de luare în râs peste lucrarea cuvântului Meu, căci cuvântul Meu e plânsul Meu care curge peste tine ca să te spele, ca să te țină curat, ca să te facă ceresc pe pământ. Fugi, tată, și nu sta în preajma celor răzvrățiți, că în curând se vor zdrobi izbindu-se în Mine și așa zdrobiți vor striga la Mine și la tine după mângâiere, că-i voi face să aibă nevoie de răcoare de suflet și de mângâiere și îi voi umili, și nu vor mai fi semeți cei ce s-au sculat împotriva lucrării cuvântului Meu.

Tu, ține-te copil deștept, fiule care ești cu Mine și care Mă ai de Dumnezeu adevărat, că omul cel necredincios nu știe ce este păcatul împotriva Duhului Sfânt. Ține-te, tată, pe piciorușe,

că-ți dau putere să te ții, că iată, cei îngâmfați care s-au întors cu spatele la Mine și la tine suflă prigoană peste sufletul tău, dar tu nu te teme; nu te teme și fii credincios și nu te teme. Îi voi îngenunchea pe cei necredincioși, că vai de cei ce ajung să vorbească aiurea despre lucrarea cuvântului Meu, despre puterea Mea cu care Mă fac cuvânt peste pământ ca să-i aduc omului înviere prin cuvântul cel din Mine.

Am sfinții cu Mine, și am serbare de arhieriei cu Mine în tine, Israele al cuvântului Meu. Ți-am dat în dar cel mai mare dar. Nu este dar mai mare între daruri decât cuvântul lui Dumnezeu purtat de om ca să aibă omul călăuză. Poartă, Israele, cuvântul Meu în sân așa cum porți crucea la gât și sărută-l, tată, și ziua și noaptea ca pe stăpânul care te duce de mână cu iubire și cu grijă.

Arhieriei Mei se scutură cu harul Meu peste tine ca să ai har, Israele. Ei au pus ungere arhierască peste lucrarea Mea la început și la sfârșit, căci au venit și vin din cer la tine, mereu vin la tine arhieriei Mei. Ai văzut îngerul care a venit de sus și a desfăcut mormântul Meu și a stat de veghe în calea mironosițelor ca să le vestească învierea Mea. Îngerul cel fără de trup a luat trup înaintea omului și a lucrat lucrarea Mea. Dar sfinții care au purtat trup, cum să nu ia trup când vin la om ca să lucreze planul Meu? Așa au lucrat sfinții ierarhi peste această lucrare, căci s-au coborât din cer, au venit de sus, au venit din cele nevăzute și s-au lăsat văzuți la începutul și la sfârșitul lucrării Mele de cuvânt în vremea aceasta. Au venit acești sfinți la început pentru Verginica să o așeze înaintea Mea ca vas pregătit și sfințit, așa cum a venit Melchisedec la Avraam, și au venit și acum în vremea ta, cel mai mic din lucrarea Mea de cuvânt, și au pus înaintea ta vase alese ca să ai, tată, cuvântul Meu venit la tine, ca să nu fii nici tu, cel mai mic, lipsit de mana cuvântului Meu, și să Mă ai trup și cuvânt în tine, căci arhieriei Mei sunt din cer peste tine, și îți țin vie și nouă binecuvântarea ta și alegerea ta și iubirea ta cea caldă prin binecuvântare. Să nu ieși, tată, de sub binecuvântare, căci cel ce a apucat să fie binecuvântat prin cuvânt ceresc ca să aducă Mie lucru de folos pentru lucrarea cuvântului Meu, și apoi s-a făcut nepăsător de binecuvântarea rostită de cer, acela se usucă din picioare și se face sterp pentru cer și pierde și ce mai are și cade în patimi de ocară și în duh potrivnic lui Dumnezeu și se face dușman lui Dumnezeu și rob satanei. Să nu ieși, Israele, de sub binecuvântare, că vin, tată, și te învăț să nu-ți lucrezi răul tău, să nu te faci dușman al tău și al Meu așa cum s-au făcut cei care s-au lăsat în robia firii lor, căzând în necredință.

Arhieriei Mei se scutură cu harul Meu peste tine, poporul Meu, și să fie pomenirea lor în tine, Israele, că ei au învățat pe oameni să Mă pomenească pe Mine așa cum M-au pomenit ei, așa cum i-am învățat Eu să Mă pomenească și să Mă lase de pomenire. Nimeni nu te poate blestema pe tine, poporul Meu, căci Eu, Arhiereul Cel mare, am peste tine mijlocitori cerești, arhieriei cerești, fii ai Arhiereului Cel mare. Toți arhieriei cerului slujesc pentru tine, căci cei de pe pământ, te-au lepădat așa cum M-au lepădat pe Mine arhieriei cei de atunci. Cei ce s-au lepădat de tine nu știu bine că tu ești poporul Duhului Sfânt, și dacă știu le este frică și se ascund sub necredință; le este frică pentru faptele lor rele, căci cuvântul Meu vădește faptele cele rele ale lumii și le este frică de tine, poporul Meu. Dar Eu ies cu tine, nu te trimit singur. Merg cu tine și trecem pe lângă lupi și printre lupi, și trecem ca să audă toți, și să cunoască oile cele bune glasul Meu și mersul tău cu Mine și vestirea Mea de nuntă cerească pe pământ. Merg cu tine, Israele. Mergem, tată, din loc în loc, și sfinții merg cu Mine și cu tine și te poartă pe aripile slavei și tu te vestești că ești poporul Meu, iar Eu, Dumnezeul tău și al celor ce vor crede ca și tine în venirea Mea, în cuvântul Meu cu care Eu Mă las pe pământ. Amin.

– O, Doamne, noi, sfinții Tăi arhieriei, Îți dăm slavă pe pământ ca și în cer, Doamne; Ție, Care stai așezat de-a dreapta scaunului mării în ceruri. Noi, arhieriei cei mici, suntem binecuvântați de Tine, Cel mare, așa cum Avraam a fost binecuvântat de Tatăl prin Melchisedec.

O, Tu, Cel pururea viu, mai înalt decât cerurile! O, Tu, Cel ce Te-ai adus pe Tine Însuși jertfă, Arhiereu desăvârșit în veac! Tu ne-ai binecuvântat pe noi, să fim ortodoxie peste pământ, și am fost, dar arhieriei cei de azi nu mai știu să trăiască faptele credinței drepte, și nu este

dreaptă credința lor. Și dacă ei cred, faptele lor nu vorbesc despre credința dreaptă, și ne este milă de țara în care Tu Te faci cuvânt la sfârșit, și lucrăm peste poporul Tău ca să lucreze el peste țara cuvântului Tău, să lucreze credință dreaptă peste români, Doamne, că românul nu mai are învățători, și Tu ai profețit în cartea de azi a cuvântului Tău că vei face din poporul Tău de azi învățători de credință dreaptă. Și iată, ai făcut, Doamne, că dacă nu făceai, românul nu mai avea învățători de credință în Dumnezeu, de credință dreaptă și de faptă dreaptă a credinței. Tu ești Învățătorul, iar poporul Tău duce învățătura Ta peste oameni, și oamenii vor învăța calea ortodoxiei, calea credinței cea din dar. Oamenii sunt învățați din fire să creadă, dar credința cea din fire nu are roadă pentru mântuire. Credința este dar din cer peste om, și Tu ai dat acest dar oamenilor și l-ai trimis pe poporul Tău să împartă daruri oamenilor. Luat-ai pe Israel, sluga Ta și rob-ai robime și dai daruri oamenilor, Doamne.

O, Tu, Cel ce paști pe Israel, ia aminte și dă darul credinței peste oameni, că mari sunt lucrurile Tale, și pomenire ai făcut și faci de minunile Tale, și iată, taina lucrurilor Tale o vestește poporul Tău ca să dai moștenire oamenilor. Străpunge cu frica Ta trupul oamenilor ca să-i înțelepțești, Doamne, și să ia în dar darul credinței, că noi, arhieriei Tăi, suntem cu Israel cel de azi și binecuvântăm din Tine pe cei ce cred în Israel, pe cei ce se scoală dintre neamuri ca să creadă; pe poporul român îl binecuvântăm ca să creadă în Tine, Cel venit cuvânt la români, Doamne.

O, Doamne, poporul Tău cel din români este munte în care Tu locuiești, și multe piscuri de munți pizmuiesc muntele locuinței Tale, că Tu ai locui în poporul credincios ca pe muntele Sinai, Doamne. Dar să-l întărești pe cel mic din români, și să binevestești pe România prin cuvântul Tău care curge din Tine, că Tu ai făcut din fiii cuvântului Tău învățători de credință peste mulți, Doamne. Cuvântul Tău pe care fiii Tăi îl dau oamenilor s-a făcut mare peste pământ, și sub cortul acesta intră și cel învățat și cel neînvățat, ca să fie cu Tine, Doamne. Binecuvântăm din Tine pe poporul Tău, că mare este ungerea poporului Tău. Venim mereu la Israel cu har arhieresc și punem întărire peste fiii cei credincioși și ascultători, și lucrăm din cer peste Israel, peste cel iubit de Tine, Doamne. Arhieriei lumii nu se dau ușor bătăuți ca să iubească pe poporul Tău cel credincios, dar noi îl iubim, și lucrăm lucrare arhierescă peste cel ce Te poartă pe Tine cuvânt peste pământ, și binecuvântăm din Tine pe poporul care Te dă oamenilor cuvânt de înviere și de viață veșnică, o, Doamne, Arhieriele veșnic, Cel ce stai de-a dreapta scaunului mării în ceruri. Amin, amin, amin.

– O, voi, treime de arhieriei, întăriți-Mi pe fiii cei unși în grădină, întăriți-Mi grădina Mea și poarta Mea, ca să am cum să întăresc pe Israel. Întăriți întăriturile ca să pot da daruri oamenilor. Întăriți cu harul Meu din voi dragostea lui Israel. Întăriți-Mă pe Mine în Israel, în fiul din Israel, că Eu nu mai am om pe pământ care să știe și să vrea să Mă poarte în el. Voi sunteți har întreit peste poporul Meu. Voi sunteți sprijinul Meu ca să pot peste Israel. Întăriți întăriturile, că iată, grăiesc din Israel cerului.

O, cerul Meu grăiește din Mine peste tine, Israele, fiul Meu cel de pe pământ, iar Eu grăiesc din mijlocul tău cerului, poporul Meu. Binecuvântat să fii de cei din cer. Binecuvântați să fie de tine cei din cer. Te binecuvintează mama Mea Fecioara și pune peste tine dragostea ei, și pune rugăciunea ei înaintea Mea pentru tine și te ajută să mergi. Mergi, fiule Israele, mergi așa cum a mers apostolul Andrei, care M-a dat pe Mine neamului român. Mergi, Israele, și Mă dă în dar oamenilor și învață mulțimile să mănânce cuvântul Meu, care se înmulțește în tine. Mergi, Israele, din loc în loc, că ai binecuvântare arhierescă peste tine și nimeni nu-ți poate face nimic rău ție. Mergi cu pas drept, cu credință dreaptă, și învață pe om să calce drept, să creadă drept și să fie ortodox ca Avraam, căci seminția lui Avraam sunt sfinții cerului pe pământ și în cer.

O, oamenilor, îndeletniciți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu; Eu, Cel ce Mă fac cuvânt peste pământ ca să vă dau să beți din râul vieții, din cuvântul Meu, care se face râu al vieții peste

pământ. Vine Domnul din cer pe pământ și Se face cuvânt. Vine Domnul cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin.

Vin cuvânt în cartea ta, Verginico, trâmbița Mea cea de apoi. Locașul tău este în Mine. Cuvântul tău, din Mine grăiește. Amin.

O, măsura Mea este cuvântul. Este, oare, om pe pământ să înțeleagă de-ajuns de bine ce este Dumnezeu și cum Își desăvârșește El ființa Lui pe pământ și în cer? O, astăzi nu mai sunt pe pământ oameni plini de Duhul Sfânt ca să aibă cu ce să înțeleagă pe Domnul peste pământ și peste om. Dacă aș fi rămas cu trupul între oameni așa cum am stat trei ani și jumătate ca un Dumnezeu, și nu ca până la treizeci de ani ai Mei, ar fi fost numai război pe pământ, căci oamenii nu vor să aibă Dumnezeu. Iată, și peste om când Îmi las lucrarea dumnezeirii Mele se face război pe pământ între cei buni și cei răi.

Când eram coborât în tine, Verginico, ce mai pândă, tată, ce mai neliniște se stârnise peste oameni, ce mai ură, ce mai război! O, și Eu nu mai știam unde să Mă ascund cu tine și cu poporul care venea la izvorul cuvântului Meu, că peste tot stătea omul rău la pândă ca să te dea pe tine la chin, și pe popor să Mi-l împrăștie și să Mi-l sperie cu prigoană. Antichrist avea oameni de-ai lui în fiecare casă, în fiecare bordei, și ziceau oamenii că ești proastă, că ești desfrânată, și te duceau la spitale de nebuni, și te duceau la închisoare și risipeau pe creștinii care se mângâiau cu cuvântul lui Dumnezeu, care ciripea din gurița ta ca pasărea care-și hrănește puii. Dar răbdarea ta a biruit, și prin răbdarea ta tu ai câștigat multe suflete pentru Mine, și din ele Eu am ales pentru vremea de acum când am pus hotar prigoanei și când am dat celui dornic de Dumnezeu libertatea să umble după Mine, că iată, Eu sunt cuvânt, vin pe pământ cuvânt și Mă dau oamenilor spre viață veșnică și spre înviere.

Ai suferit prea greu pe pământ, ai fost prea îndurerată, tată, și Eu ți-am dat plata pe pământ și în cer, că pe pământ, tu ai acum popor tare cu viața și cu iubirea și cu inima, și în cer te bucuri de poporul tău. Nu e mult cel poporul tău, dar e tare cu viața și cu credința. Eu când M-am lăsat spre răstignire ca să-Mi arăt dumnezeirea prin înviere, am lăsat în urma Mea o mână de ucenici, o sută și ceva de inimioare prinse în dragostea de Mine, Învățătorul lor, și s-au înmulțit apoi, și când M-am înălțat după patruzeci de zile erau vreo cinci sute de suflete care s-au purtat pe urma Mea până la Muntele Măslinilor unde am stat ultima oară în mijlocul bisericii Mele, în mijlocul turmei Mele.

O, Verginico, am luat din poporul tău o mână mică de copii, și iată, mergem cu ei veste nouă peste pământ, și ei sunt mici și firavi și săracuți, dar n-are nimeni bogăția pe care o au ei, că ei Mă au pe Mine cuvânt, și s-au făcut împărțitori oamenilor, că vreau să-i fac pe oameni să se învețe cu Dumnezeu, Verginico. Îi iau cu ușorul pe oameni, că omul, cu anevoie crede în Mine și în faptele Mele peste pământ, căci prea multă vreme a fost învățat omul fără de cuvântul Meu, că la biserică omul nu mai poate înțelege nimic. Se duce omul din obișnuință la biserică; se duce să se boteze, să se cunune și să se înmormânteze, că știe că acolo e locul pentru acestea așa cum în altă parte e locul pentru altele ale omului. O, omul, săracul, nu mai are nădejde. Omul are nevoie de nădejde, de mângâiere și de credință. Mă duc, tată, cu fiii tăi cei mici, mergem din loc în loc cu ei și le dăm putere să poată merge ca să mângâiem pe oameni cu cuvântul nădejzii și să suflăm peste ei darul credinței lucrătoare de mântuire și să-i facem să înțeleagă ce este biserică și ce este Dumnezeu în biserică, și ce este preot și ce este slujbă și ce este viață cu Dumnezeu în biserică.

Tot ce am spus Eu prin gurița ta, Verginico, iată, acum, cu puterea Mea vin și împlinesc peste pământ și peste România, tată, că e țara Mea, e darul Meu de la Tatăl, e primul petec de pământ care s-a arătat când s-a întocmit pământul. E pământul din care Eu am plămădit pe om la început, și am în el pe poporul Meu cel nou, născut din cuvântul Meu, că dacă din acest pământ

I-am făcut prima dată pe om, tot din el l-am născut și din cuvânt pe om, că M-am făcut cuvânt prin tine, Verginico, și din cuvânt am născut un popor la sfârșit. Mulți au trecut pe lângă cuvântul Meu vreme de patruzeci de ani, dar nu toți cei care au mâncat s-au și născut din acest cuvânt. Dar cine s-a și născut din acest cuvânt, aceia născuți sunt și înviați sunt, și peste ei moartea nu are putere, că necredința e cea mai grea moarte din cele ale morții, iar cei ce s-au dus în necredință, aceia nu s-au născut din cuvântul acestei lucrări. Aceia doar au stat și au mâncat, așa cum veneau după Mine miile de oameni ca să mănânce din pâini, nu ca să se nască din cer, din cuvântul Meu și ca să fie vii.

O, Eu am cuvântat cuvânt cu putere peste fiii cei mici, născuți din Mine, și le-am spus că voi ridica bărbați tari și le voi da putere de îngeri ca să aibă grijă de Mine pe pământ, de Mine și de lucrarea cuvântului Meu ca să fie semănată, ca să fie purtată peste pământ și ca să-Mi întocmesc planul Meu, că Mi-e dor, Mi-e tare dor să-Mi văd planul gata, și Mă zbat așa cum se zbate un om ziua și noaptea să-și facă lucrul ce-l are de lucrat pe pământ. Așa și Eu Mă zbat, și abia găsesc pe pământ om cu care să Mă sprijin în truda Mea, prieten pe care să Mă bizui cu taina cuvântului Meu, piatră pe care să Mă așez și să Mă odihnesc de munca Mea de mântuire a omului.

La început am luat lut și l-am lucrat pe om și am suflat peste el, și după toată lucrarea cea de șase zile, abia că M-am odihnit. Dar acum, la sfârșit, după șapte mii de ani, abia, abia mai pot și Eu, și Mă muncesc, că omul e tare la cerbice și M-a obosit, și trag din greu, că lucrez prin om ca să Mă ajut, și greu găsesc la om înțelegere, că omul e prins cu ale sale și pe ici pe colo abia găsesc căldură și casă și pâine și apă și cale în om și ajutor în truda Mea. Dar am cuvântat și voi împlini și împlinesc, că e vremea să împlinesc.

O, Verginico, Eu văd că Mă lași pe Mine să grăiesc cu inimioarele cele dulci care M-au aflat trudind și Mi-au întins mâna lor (*Ioan și Daniela, n.r.*). O inimioară plină de fire îndumnezeită, și lângă acest copil cu inimă de rândunică, altă inimă caldă și prinsă de dragostea cuvântului Meu; doi soțiori, care s-au făcut soții Mei, așa cum apostolii Mei aveau soți care ajutau lucrarea Mea cu ei peste oameni; doi copii cu inimă plămădită din iubire, și acum iarăși plămădită din iubirea Mea, de cuvântul Meu care vine pe pământ.

O, copii blânzi și buni la suflet, ies cu cuvântul Meu cel dulce în calea voastră și Mă plec și vă mulțumesc cu cuvântul, căci Eu sunt cuvânt, și aceasta este ce am Eu să vă dau. Cuvânt de iubire vă dau, cuvânt de mulțumire că ați ieșit în calea urcușului Meu și ați scos batista și Mi-ați șters și Îmi ștergeți sudoarea, și am să vă spun într-o zi cum am condus Eu drumul vostru spre Mine. Nu pe copiii Mei cei mici îi ajutați, ci pe Mine Mă ajutați, că Eu ies în căile voastre ca să vă ajut și ca să Mă ajutați, și fac cale ajutorului cel pentru Mine și pentru fiii care Mă poartă pe Mine pe pământ. Să știți, măi dulci copilași, că puterea cea sfântă și bună în om, de la Mine este, și în dar este în om. Și vă voi dărui putere mare de sfințenie și de împărăție a Mea în voi, și aș voi să lucrez prin voi o lucrare mare pe pământ; prin voi și pentru voi și pentru oameni, și Eu voi spune fiilor cuvântului Meu despre acest plan al Meu, și ei vă vor vorbi de la Mine ca să înțelegeți cum va fi tiparul lucrului vostru cu Mine, și al Meu cu voi între fiii poporului Meu, în casa Mea, tată, că poporul Meu cel mic e casa Mea, și satul cuvântului Meu e muntele Meu cel sfânt spre care vor curge mulțimi multe după apa cea vie a cuvântului Meu și după slava Mea pe care o pregătesc spre vedere. Dar am nevoie de Duh Sfânt în om, am nevoie de adevărați prieteni, că Eu, tată, Mi-am pus viața pentru oameni, iar la cei cu care voi să Mă sprijin în venirea Mea de la cer la pământ, le cer iubirea, le cer credința, le cer trupul, ca să fie una cu trupul Meu, un trup cu Mine să fie, ca să am casă în cei ce Mă iubesc, și pe care Eu Mă sprijin și Mă voi sprijini pe pământ așa cum pământul se sprijină pe stâlpii lui ca să stea și să dăinuie înaintea Mea. Vă voi desluși tainele Mele și vă voi cere iubirea voastră atât cât puteți voi să Mi-o dați, pentru ca să v-o fac sfântă și mare și întreagă, că Eu lucrez peste picul vostru de iubire, și din picul vostru voi vă veți face întregi în iubire și în sfințenie, și Îmi voi face loc în voi, că nimic nu are omul dacă are ceva; nimic, nimic nu are decât dacă Mă are pe Mine în el cu slava Mea, cu

viața Mea, cu sfințenia Mea trup și cuvânt în om. Voi face și din voi trupul și cuvântul Meu, căci voi sunteți deprinși cu ascultarea, voi aveți o fire cuminte. Voi, din fire sunteți plămădiți să fiți iubire pentru Dumnezeu. Voi sunteți milă și credință și dăruire, iar celor ca voi le dau, că unii ca aceștia știu să dea lui Dumnezeu și lucrului Său. Și va fi să vă fac și vouă mâinile voastre, ca să nu mai aveți stăpân peste voi, și să puteți fi ai Mei, liberi pentru voi și pentru Mine, și ca să puteți zice voi, în numele Meu să ziceți unuia: „*Du-te și fă!*“, și să se ducă să facă în numele Meu, și altuia să-i ziceți: „*Stai!*“, și acela să stea în numele Meu și pentru Mine să stea înaintea Mea, că voi aveți stofă scumpă în voi. Și voi face din înțelepciunea voastră cea din fire înțelepciune cerească pentru voi și pentru oameni, căci cea mai mare lucrare pe care poate s-o facă omul pe pământ, este lucrarea alături de Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Amin.

Mai am un copilăș plâpând și dulce și blând ca și voi, și s-a sculat și el nu demult și a zis: „*Iată-mă, Doamne, ca să fac și eu pentru Tine ce pot să fac*“. Îl iubesc, tată, și pe el, că pe cine nu iubesc Eu când îl văd că Mă găsește și Mă recunoaște și Mă ia de mână ca să Mă ajute să ajung la inima omului de pe pământ? Și voi mai avea copii ca voi, că am rostit cuvânt că voi ridica copii tari și buni și cumiți și le voi ajuta puterea, că Eu sunt vistierul celor sufletești și al celor trupești. Și dacă-Mi strâng copiii cei aleși de sprijin, dacă-i ridic la lucrul Meu cel minunat, cum să nu grăiesc cu ei cuvânt de mângâiere și de nădejde și de iubire și de viață veșnică? O, ce-i folosește omului lumea și duhul ei și viața ei cea fără de cale? Voiesc să vă dau cele de folos, tată, ca să știți să fiți, și să aveți ce aveți, și veți avea. Amin.

O, inimioară de rândunică, am auzit cuvântul tău și l-am scris în cer, și te voi numi rândunică. Numele tău este Ioan, și tu ești un rândunel, și Eu n-aș voi să te supăr cu nimic, și fiii Mei cei mici se sfiesc în fața iubirii tale, că tu ți-ai băgat grumazul sub crucea Mea cea de pe pământ ca să Mi-o duci, și îți văd iubirea cât e de multă, și te voi ajuta atât cât vrei tu să te dăruiești lucrului Meu din zilele acestea. O, unde ai fost până acum? Crucea Mea a fost mereu grea în lucrarea Mea. O, de câte ori am stat pe loc cu ea că n-aveam cu cine s-o duc! De mult aș fi pornit cu ea prin lume, dar n-am avut putere singur, căci copiii Mei sunt mici, sunt cu mâinile goale și n-au decât cuvântul Meu. Ce să-ți dau ca să-ți răsplătesc mila ta de Mine și de fiii cuvântului Meu? O, îți dau sfat bun pentru tine și pentru Mine, și te voi sfătui prin fiii Mei, căci ei sunt cuvântul Meu. Să fii precaut în credință, tată. Să ai grijă cum mănânci cuvântul Meu. Să ai grijă, copile scump, cum Mă așezi în tine, că voiesc să-ți dau mereu putere și sănătate de duh și de trup, dar cu tine le pot face pe acestea. Eu cu tine, și tu cu Mine, și niciodată tu să nu pierzi cumițenia pe care o ai din fire, și niciodată să nu pierzi umilința inimii, și niciodată să nu iubești mărirea chiar dacă Eu te voi face și mai mare pe pământ pentru Mine și pentru oameni. Aceasta este scara mării: să fii mic ca să fii mare. Eu sunt blând și smerit cu inima. Să iei de la Mine. De la nimeni să nu iei decât de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima. Ferice vouă că n-ați născut copii. Ferice celor cu mâinile nelegate. O, ferice Mie că n-aveți voi copii, dar am Eu, și v-am dat să aveți ce am Eu, și iată, vă dau din casa Mea ca să aveți lucru cu mângâiere și cu folos de viață și de veșnicie cu Mine. Ferice vouă că v-ați lăsat găsiți de Mine, și când v-am găsit M-ați cunoscut că Eu sunt Dumnezeu cuvânt pe pământ. Să fiți înțelepți cu credința, să fiți ca Avraam în credință. Feriți-vă de necredința preoților și a fariseilor, căci ca ei nimeni nu poate face mai bine și mai întreg păcatul împotriva Duhului Sfânt, Care întregește în vremea aceasta lucrarea Treimii Dumnezeiești peste oameni. Lucrarea cuvântului Meu este Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeiești. Fiți vii în mijlocul fiilor veacului acesta. Pământul este plin de trupuri fără viață, căci viață înseamnă voia Mea în om, viața Mea în om. Fiți binecuvântați. Amin, amin, amin. Fiii cuvântului Meu pun mereu peste voi binecuvântarea Mea cea cu putere. Fiți scumpi, căci cine are pe Dumnezeu de tată, acela este scump între oameni, căci oamenii nu știu ce înseamnă să aibă de tată pe Dumnezeu. Fiți scumpi, fiți scumpi, că M-am lăsat găsit de voi, și voi v-ați lăsat găsiți de Mine, și veți fi; și toți un trup, o pâine vom fi. Eu sunt pâinea vieții. Eu sunt pâinea care se coboară din cer. Eu sunt trup și cuvânt, și omul trebuie să fie trupul și

cuvântul Meu, una cu Mine. Eu vin cuvânt pe pământ, și cine aude glasul Meu, să vină și să fie una cu Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

– O, Doamne, pâine dulce, mă plec în Tine cu bucurie ca să-Ți mulțumesc că i-ai mângâiat și i-ai însemnat pe cei ce-mi sunt și mie scumpi pentru credința lor, pentru mânuța lor întinsă spre crucea Ta, Doamne, că avem copiii plăpânzi, și eu știu greul de pe pământ, că și eu l-am purtat pentru lucrarea Ta, că lucrarea Ta e cu greutate, Doamne. O, dacă ar ști oamenii că nimic nu au din tot ceea ce fac ei ca să aibă! Dacă ar ști oamenii că tot ceea ce poate avea omul ești numai Tu, ar vinde și libertatea lor ca să Te aibă pe Tine de Stăpân și ca să fie omul al Tău, Doamne. Și așa va fi, că Tu vei face inimi noi în oameni, și oamenii vor bea din râul cuvântului Tău și se vor lăsa născuți din cer, și Tu vei coborî slava Ta peste pământ, și iarăși va fi totul întru Tine, Doamne. Amin.

– O, Verginico, pace ție întru Mine! Pace copiilor cu care am grăit cuvântul mângâierii Mele! Amin, amin, amin.

30-01/12-02-1997